

ANNEN PONI KESÄ

Tuulikki Ojanen

Annen ponikesä

Tuulikki Ojanen

Annen ponikesä

SAGA Egmont

Annen ponikesä

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1991, 2023 Tuulikki Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727096384

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Anne heitti matkalaukkunsa vanhanaikaiselle vuodesohvalle.

– Vihdoinkin täällä taas! hän hihkaisi suurelle himmeälle peilille, josta häntä katseli laiha pitkänhuiskea 13-vuotias.

Anne oli viime kesänä ollut täällä Ekelöfin kartanossa ratsastusleirillä. Hän oli silloin löytänyt itselleen hyvän ystävän Takusta, helsinkiläistytöstä. Tytöt olivat kokeneet samana kesänä ja seuraavana talvena huimia seikkailuja ja löytäneet Annelle hoitoaasin. Ikivanhan kääpiöaasin Metusalemin, jonka Anne oli saanut ottaa mukaan tälle leirille.

Anne katseli ikkunasta itse kartanorakennusta, vanhaa ja arvokasta taloa. Kartanossa tehtiin remonttia ja Anne ja Takku saisivat asua tallin yläkerrassa olevassa pikkuhuoneessa.

Anne heittäytyi selälleen valitsemalleen vuoteelle, sillä Takku ei ollut vielä tullut. Parasta oli, että melkein koko viime kesän lomaporukka olisi mukana. Nina ja Nora, kaksoiset, olivat jo tulleet, samoin Eeva, joka viime vuonna läksiäishipoissa oli päättänyt aloittaa laihdutuskuurin. Tytöistä vain Petra puuttuisi.

Hän oli esteleirillä oman hevosensa kanssa... Timo, Anne mietiskeli... Timo Koskinen oli ollut vähän liiankin mukava poika. Anne oli usein ajatellut häntä talven aikana.

Tietenkin nyt keväällä kun hän oli käynyt elokuvissa ja kotihipoissakin kotitallin Pulmun eli Janin kanssa, hän oli tietoisesti työntänyt Timon ajatuksistaan.

Pulmu oli koulun päätyttyä häipynyt Keski-Suomeen töihin enonsa maatilalle, ja haikeana eronhetkenä hän oli sipaissut Annen nenää todeten, että olisi parasta olla tänä kesänä ihan vain omana itsenään maailmalla. Vaikka se pisti Annen sydämeen, hän oli kuitenkin hyvillään. Ei hän oikeastaan vielä halunnutkaan sitoa itseään kehenkään, vaikka heillä Pulmun kanssa useimmiten olikin tosi hauskaa.

– Tikku! Tikku! Olet sä jo täällä? joku huusi ulkona.

Anne poukkasi sängystä ikkunan luo. Takku viuhtoi pihalla iloisesti raipallaan. Hänellä oli entiset pörröhiukset, sama matkalaukkurotiska kuin talvella Turussa käydessä. Anne ryntäsi kapeat ja pölyiset portaat alas, ja he esittivät villin tanssin hämmästyneen Metusalemin silmien edessä. Vasta kun aasi törähti ällistyneenä moisesta ylenpalttisesta energianhaaskauksesta, Anne hoksasi, että aasi olikin ulkona.

– Voi hyvät hyttyset! hän vaikeroi. – Joko se nyt taas on karannut?! Takku, se alkaa taas! Juuri äskenhän mä vein tämän pitkäkorvaisen eläimen karsinaan ja varmasti suljin oven! Ja nyt se on tässä!

– Hahaa, vanha roisto! Takku murisi Metun korvaan.

Aasi heilutti suurta harmaata päätään ja hepsutti alahuultaan.

– Vanha höpsö, Takku kujersi.

– Viedään se takaisin karsinaan äkkiä ennen kuin Kössi tulee!

Anne ehdotti.

– Joo, ai Kössi on täällä vielä – onneksi – sen parempaa opettajaa saa hakea... ainoa huono puoli on tyttöystävä Tarja, Takku muisteli haikeana.

Tytöt tarttuivat Metun harjaruipeloon ja raahasivat aasin talliin. Karsinat oli siivottu, ponit rouskuttivat iltaheiniään puoliuudessa, toiset katsellen leppoisesti ikkunasta ulos. Kesä oli vasta alullaan, ja illat vain pitenivät.

– Katso, Jaska on vielä tallella! Anne huusi mustan ponin pilttuun edestä. – Ajattele, se hörisi kun se näki minut!

– Miksei hörisisi! Kyllä se sinut tuntee. Ratsastithan sä sillä viime vuonna koko leirin ajan. Mutta on Petterikin täällä! Moi, eläin! Takku huikkasi pirteän näköiselle ponille. – Ja Anselmikin, yhtä rauhaisan leveänä kuin ennenkin. Silmätkin samalla tavalla harjan peitossa, Takku touhotti seuraavan karsinan luona. Anne oli syöksynyt kyhnyttämään ja taputtelemaan Jaskaa ja unohtanut Metun käytävälle. Aasi käpytteli aivan perälle vanhanaikaisen kauralaarin luo. Se työnsi koko päänsä laariin ja puhkui kaurojen sekaan.

– Metu! Pois sieltä! Anne äkkäsi lopulta ja tarrasi aasin otsatupsuun.

Hän talutti otuksen pieneen karsinaan, jonka ovesa luki Metu, ja sulki oven huolellisesti. Aasi työnsi harmaan turpansa oven yläreunalle ja hepsutti huultaan.

– Sippa ja Seppokin on täällä! Takku tuumi taputtaen valkoisenkirjavaa paria lautasille niin että pöly pöllähti.

– Takku ja Tikku! Ootteko te täällä? kuului samassa pojan ääni ulkoa.

– Jee, Henri, vanha kiusantekijä! Takku hihkui tasajalkaa hyppien.

Henri, iloinen pörröpää, säntäsi talliin ja pyöritti kohta Takku hurjassa piirissä. Anne ällisteli ja ujusteli vähän tapansa mukaan, mutta Takku tempaisi hänetkin piiriin ja he rymistelivät oikein kunnon jälleennäkemistanssin tallinkäytävällä. Kunnes miehen ääni totesi:

- Vai niin, vai olette te kaikki taas täällä!
- Kössi! Anne henkäisi punastuen.

Hän katsoi ratsastuksenopettajan iloisesti tuikkiviin silmiin ja virnisti sitten leveästi. Kössiä ei tarvinnut ujustella, hän oli tosi kiva.

- Kössi hei, ihanaa kun sinä vielä opetat täällä! Takku kiljui.
- Miksen opettaisi? Mutta te olette kasvaneet ja muuttuneet melkoisesti. Viime vuonna olitte vielä ihan lapsia, Kössi totesi.
- Lapsia! Kaikkea sitä saa kuullakin – näin vanhoilla päivillään! Takku melkein karjui.
- Täällä se sinun aasisi nyt sitten on, Kössi puheli ja käveli Metun luo.

Aasi oli tällä välin metelistä huolimatta torkahtanut ja puhalteli pitkiä turpakarvojaan.

- Ei se taida niin hurja ollakaan kuin olen kuullut, Kössi hörähti ja saapasteli tallista.

Sitten kuuluikin ruokakellon kumina kartanorakennuksesta. Takku, Anne ja Henri rymistelivät hilpeän yksituumaisesti syömään. Anne muisteli miten häntä oli jännittänyt viime kesänä, kun hän oli ensimmäisellä leirillään eikä tuntenut vielä ketään. Nyt oli kaikki aivan toisin. Täällä oli hänen paras ystävänsä Takku, vanhat tutut, Henri ja Jonne – joka muistutti entistä enemmän atomifyysikköä, joksi oli viime kesänä ilmoittanut aikovansa – ja Mia ja Eeva.

Eeva oli viime kesänä ollut pullea 11-vuotias, mutta hän oli leirin päättäjäisissä luvannut ryhtyä laihduttamaan. Ja toden totta, hän oli kasvanut pituutta yli kymmenen senttiä ja kaventunut saman verran joka puolelta. Ainakin Annesta näytti siltä. Mia ei ollut enää niin hiljainen, hänkin oli kasvanut ja saanut silmälasit.

– Takku, oletko sä ridannut paljon? toinen kaksosista, Nina, kysyi.

– Olen mä kerran pari viikossa, Takku vastasi.

– Me ei olla pariin kuukauteen oltu lähelläkään hevosia, ollaan tehty mallinhommia, Nora ilmoitti.

– Miten te noin nuorina voitte tehdä mallinhommia? Henri ihmetteli.

– Meidän enolla on oma yritys, jossa on tarvittu meidänikäisiä malleja. Se on niin kuin perhefirma, mutsillakin on jokin osuus siihen, Nora selitti.

Samassa kartanon omistaja, vanha neiti Ekelöf, kopisteli kainalosauvoineen ruokailuhuoneeseen. Kuin yhteisestä käskystä kaikki leiriläiset nousivat seisomaan.

Neiti toivotti heidät tervetulleiksi. Hän kertoi, että Timo Koskinen tulisi vähän myöhemmin, samoin Totte Toivonen. Yksi ilmoittautuneista ei pääsisikään tulemaan.

– Ajattele, mikä nimi, Totte Toivonen? Takku hihitti Annelle.

– Sen vanhemmilla ei ole ollut paljon mielikuvitusta, Anne vastasi.

Häntä jännitti Timon tapaaminen. Olisiko poika muuttunut viimekesäisestä reilusta kaverista?

Neiti lisäsi vielä, että oli mukavaa, että he olivat melkein kaikki taas paikalla. Sitten hän toivotti heille mukavia leiripäiviä, ja kehotti käyttäytymään kunnolla, eikä liiaksi seikkailemaan –

tässä kohden neiti iski silmää Takulle ja Annelle. Anne vilkaisi Takkuun, hän muisti heidän seikkailunsa. He olivat pelastaneet saksanpaimenkoiran pentuineen mieheltä, joka oli kohdellut sitä todella kurjasti.

Kossi selitti sitten heidän päiväohjelmansa, teorialuntti aamulla, ratsastusta aamu- ja iltapäivällä, talli- ja keittiövuorot.

– Ihanaa, kyllä mä olen tätä odottanutkin! Anne huokaisi Takulle.

– Tänä vuonna pidetään leirikaste, se puuttui viime leirillä! Henri julisti.

– Leirikaste! Kuulostaa pahalta! Eeva ihmetteli.

Syötyään leiriläiset levittäytyivät kuistille. Jonne upposi notkottavaan lepotuoliin, ja muillekin löytyi istuimet. Neiti Ekelöf tuli kuistille ja vislasi. Henri istui häneen selin ja hyppäsi melkein seisaalleen säikähdyksestä. Kohta piha-aidan takaa paapersi kurainen otus. Se oli tiibetinterrieri, sen Anne juuri ja juuri erotti, mutta missä kunnossa.

– Voi, Tiba! Missä olet taas ollut? neiti valitti yrittäen väistellä Tiban tervehtimishyppyjä.

Kaikki muutkin lakosivat kumman nopeasti hilpeän otuksen tieltä.

– Täysin toivoton tapaus. Se on kohta ollut minulla vuoden. Joka aamu päästän sen toiveikkaana ulos, ja joka ilta se tulee tämän näköisenä takaisin. Olen antanut tallimiehen peittää lankuilla avonaiset ojat, mutta turhaan. Aina se jostain jonkun kolon löytää. Ja nyt kun suihkua ja saunaa korjataan, tästä ei kyllä tule mitään. Viitsisittekö hakea pari ämpärillistä vettä tallista? neiti pyysi murheellisen näköisenä.

Anne ja Takku ryntäsivät heti tallille, sieppasivat ämpärit ja täyttivät ne nopeasti. Sitten he kiirehtivät takaisin kuistille. Henri

Anne palaa ratsastusleirille, jolla hän oli myös edellisenä kesänä. Siellä hän tapasi parhaan ystävänsä Takun. Anne on myös edelleen ihastunut Timoon, jota hän on yrittänyt olla ajattelematta koko talven. Onneksi Anne saa ottaa leirille mukaan hoitoaasinsa, vanhan Metusalemin, joka aiheuttaa omilla metkuillaan monenlaista päänsäivää.

Monet edelliseltä kesältä tutut hahmot palaavat tämänkin vuoden leirille – mukaan lukien ihana ja ystävällinen Timo. Voisivatko Metu-aasin temppuilut jouduttaa Timon ja Annen tuttavuutta?

Tuulikki Ojanen (s. 1949) on suomalainen lastenkirjailija ja kääntäjä. Hän hyödyntää kirjoissaan runsaasti omaa kokemustaan ja tietouttaan ratsastamisesta.